

Миколі Тимчаку

Як земна моя любов
перестане серце рвати,
зрозумію, що прийшов
час нарешті помирати.

І коли підстереже
Душу втома і знемога,
буду знати, що уже
вічна стелиться дорога.

Як зчерствію до краси,
жінки, слова, неба й
цвіту —
то покличуть голоси
і мене з тамтого світу.

Я за ту межу піду
без боязні та огуди.

ни по вірному сліду,
що лишили добрі люди.

Петро СОРОКА.

* * *

Іду до тебе
Крізь вогні,
Які ти ще
Не погасила.

* * *

Кажуть люди:
«Любов — отрута».
Я не знаю
Ще ліків дужчих,
Як роса
Омиває руту,
Так рятує
Кохання душі.

Володимир ДЬОМІН.